

Autor: Spencer J. Quinn

Pokud někdy dojde ke druhé evropské rekonquistě, pravděpodobně započne v zemi jako je Polsko.

11. listopadu se oslav polského svátku nezávislosti zúčastnilo ve Varšavě přibližně 60 000 lidí. Tito lidé slavili 99. výročí osvobození od ruského, habsburského a po první světové válce i německého útlaku. Z pohledu mnoha vlasteneckých Poláků a rasově uvědomělých bělochů po celém světě byl pochod známkou rostoucí síly nacionalismu, obzvláště bělošského nacionalismu.

Pochod dobře ztělesňuje sílící odpor východní Evropy proti islámské invazi, která v současné době zaplavuje jejich umírněnější bratrance v západní Evropě, stejně jako vyjádření veřejné skepse vůči Židům, tak disproporčně silně zastoupených mezi evropskou elitou. V současné době země, jako je Polsko, Maďarsko, Bulharsko, Litva, Lotyšsko a ostatní země bývalého sovětského bloku, řekly své „ne“ Evropské unii, když byly vyzvány k přijetí migrantů ze severní Afriky a zemí Blízkého východu. Tím se dostávají až na samotnou hranu bělošského nacionalismu. Jen v těchto zemích mohou dnes desítky tisíc bělochů pochodovat po ulicích a nemusí čelit násilným útokům či ztrátě kariéry za oslavu toho, kým jsou a odkud pocházejí.

Samotný pochod byl pro nacionalisty ohromným úspěchem a tedy něčím, co by se měli snažit obhájci bělošských zájmů v západních zemích napodobit. Na rozdíl od podobného shromáždění v roce 2014 (kdy bylo při střetu s policií zadrženo více než 275 osob), byla tato akce pokojná a obešla se bez zatýkání účastníků akce, (zatčeno však bylo asi čtyřicet pět

osob z mnohem menší skupinky protifašistických bojovníků). Pochodující lidé nesli polské vlajky a mávali jimi. Zapalovali rudé světlice, zpívali písně a skandovali slogany. Akce se zúčastnili i bělošští nacionalisté a antiimigrační aktivisté z celé Evropy, včetně Roberta Fioreho z Itálie a zakladatele English Defense League **Tommyho Robinsona**. Navzdory ostré kritice konzervativního polského prezidenta Andrzeje Dudy, polské ministerstvo zahraničí popsalo událost jako „velkolepou oslavu Poláků, lišících se ve svých názorech, ale spojených společnými hodnotami svobody a loajality vůči své nezávislé vlasti“. Ministr vnitra Mariusz Blaszczak uvedl, že událost „byla něco krásného na pohled. Jsme hrdí na to, že se tolik Poláků rozhodlo zúčastnit oslavy spojené se svátkem Dne nezávislosti“. Jarosław Kaczyński, předseda polské vládnoucí strany Právo a spravedlnost, připustil, že během události došlo k několika „nešťastným incidentům“, ale označil tyto incidenty za okrajové. Akce byla zčásti organizována pravicovými aktivistickými skupinami, jako jsou Národní radikální tábor, Národní hnutí a Polská mládež.

Přestože událost byla v jádru polská, její význam dosahoval mnohem dál. Byli jsme svědky skutečné bojovnosti; odhodlání načrtnout pomyslnou [rasovou] čáru a bojovat na těchto pozicích až do konce. Takové odhodlání je na Západě poměrně vzácné, takže běloši v západních zemích se nyní mohou dívat na východ s inspirací a nadějí. Oficiálním mottem události bylo „Chceme Boha,“ motiv ze staré polské náboženské básně. Během pochodu se však objevila i řada rasově specifických obrázků a sloganů. Někteří demonstranti se obrátili ke středověku, ale bylo možné spatřit i keltský kříž a výraz „Deus Vult“ (Bůh to tak chce), ten se objevil na vícero transparentech. Keltský kříž je zavedeným symbolem bělošských nacionalistických hnutí a to druhé heslo bylo používáno jakožto válečný pokřik během první křížové výpravy v jedenáctém století.

Demonstranti mávali transparenty a skandovali hesla jako „Bílá Evropa“, „Čistá krev“, „Bílá Evropa bratrských národů“ nebo „Mohamed není vítán!“ Někteří pochodovali a zpívali „Čisté Polsko, bílé Polsko“. Někteří také zpívali „Židé ven!“ a „Zbavte Židovstvo moci!“ Jeden na mostě vyvěšený transparent vyzýval: „Modlete se za islámský holokaust“. (tento transparent se na pochodu neobjevil, informace o něm pochází ze lživé zprávy CNN, kterou poté přejal např. *Washington Post* a syndikoval např. *The Independent* – všechny tři média poté své zprávy opravily, pozn. DP)

Tito lidé se s ničím nemazlí.

V době války dává smysl odlidštit nepřítele – a pokud něco lidé východní Evropy dobře chápou, tak to, že běloši už ve válce jsou. Vedou válku o znovuzískání svých domovů tváří v tvář islámským útočníkům a nepřátelským židovským elitám, přičemž ti druzí jmenovaní učinili pro pozvání útočníků do Evropy víc než kdokoliv jiný. Když tyto dvě skupiny pošleme pryč z Evropy tam, kam patří, tj. do jejich vlastí, vrátí se něco, co se blíží normálním vztahům mezi evropskými národy. Vedoucí představitelé národů musí jednat ve prospěch svého lidu, a proto pomůže, když sami pocházejí ze stejné krve jako jejich lidé, to znamená, že s nimi sdílejí identitu, temperament i vzhled. Samozřejmě, že Velká francouzská revoluce a další podobné události ukazují, že hluboké rozkoly mezi elitami a lidem mohou existovat i bez přítomnosti cizinců. Rasová homogenita není a nikdy nebyla dokonalým řešením. Nicméně je

lepší než to, co tu máme nyní a je naprosto zásadní, aby se k ní bílí Evropané vrátili, pokud chtějí přežít jako rasa, natožpak jako jednotlivé etnické skupiny.

Ne, opravdu nechci islámský holokaust. Chtěl bych, aby se tato záležitost vyřešila co možná mírumilovně a to masovými deportacemi, dobrovolným odchodem a jen v případě nejzazší potřeby i občanskou válkou, ve které by však byla dodržována lidská práva napříč všemi stranami. Ale jestli všechno selže a evropští běloši budou stát před výběrem: buď masové zabíjení muslimů za účelem znovunabytí vlastních národů, nebo se poddají islámu a vydají se na milost silám, které je nakonec vyhubí, doufám, že si zvolí první možnost. Není to ideální situace, ale jelikož západní Evropa začíná vymírat, je tato volba opravdu pomyslným „menším zlem“, protože takový holokaust by byl pro Evropany jen kolektivní sebeobranou. Takže jsem vzhledem k okolnostem chápal i transparent „modlete se za islámský holokaust“, (ačkoli jsem se doposud nevzdal naděje na méně krvavé řešení a jsem docela rád, že většina sloganů při demonstraci byla méně násilná).

Kromě toho, že se běloši na Západě dívají na Poláky s nadějí a inspirací, měla tato nedávná demonstrace na Den nezávislosti i jinou funkci, téměř stejně důležitou. **Ukázala totiž na nepřátele bělochů.** Pokud jste proti Evropanům, když se sdružují ve své vlastní zemi a prosazují svou vlastní rasovou identitu, aby uplatnili své právo na sebeurčení a přežití, pak pravděpodobně jste nepřitelem bělochů. Samozřejmě, že už pár dnů po události začali obvyklí podezřelí pomlouvat Poláky, kteří chtějí, aby Polsko zůstalo polské (já bych tu použil symbol pro (((ozvěnu))), ale bylo by to zbytečné, všichni víme, o koho se jedná).

Agnieszka Markiewiczová, ředitelka Amerického židovského výboru ve Varšavě, se **předvídatelně obává**, že pochod „byl pošpiněn nenávistnými prvky krajní pravice, které ohrožují základní hodnoty Polska a jeho postavení v zahraničí.“ Agentura AP popisuje Americký židovský výbor jako „globální skupinu hájící židovské zájmy,“ ale už nepodává vysvětlení, proč tato skupina není nenávistná, zatímco skupiny pro obhajobu bělošských zájmů musí být už z principu nutně nenávistnými.

Deník *Haarec* využil pochod k **ospravedlnění výčitek**, že se Poláci dostatečně neklaní kultu holokaustu. Stěžuje si, že polská státní propaganda vytahuje spoustu hrdinných příběhů o Polácích z doby holokaustu, ale nedostatečně informuje o Polácích, kteří nacistům pomáhali při likvidaci polských Židů. Zní to, jako kdyby dnešní lidé měli být potrestáni za to, co jejich předkové udělali nebo neudělali před sedmdesát třemi léty, poté co se jejich národ rozpadl na německou a sovětskou okupační zónu. Plánem deníku *Haarec* je zřejmě vyvolat v Polácích pocity viny a co nejvíce potlačit vlastenecké nálady. Jedná se o osvědčenou strategii neutralizace pravice, o čemž svědčí její výsledky v západní Evropě.

A jak přesně souvisí nedávný pochod Dne nezávislosti s holokaustem? **Autorka** to ve své pokroucené logice popisuje takto:

Z Hitlerova mýtu o „dýce do zad“ během 1. světové války k Trumpovu zpochybňování rodiště Baracka Obamy dláždí revizionistická prohlášení cestu

k formulaci a přijetí hrůzné agendy – omezování hlasovacích práv, deportacím nebo uzavřením hranic.

Neuvědomuje si *Haarec*, že Izrael také omezuje politická práva svých nežidovských občanů? Neuvědomuje si *Haarec*, že Izrael uzavírá vlastní hranice každému, kdo není Žid? Neuvědomuje si *Haarec*, že Izrael také deportuje lidi, zejména černošské Židy z Afriky? Jsou tyto akce považovány za „hrůzné“ univerzálně? Nebo jsou „hrůzné“ jen tehdy když se jich dopouští běloši? Toto je také příkladem dvojího vystupování Židů na mezinárodní scéně. Jsou oddaní etnonacionalismu, když jim to vyhovuje, ale stejně tak nemají problém využívat globalismu tam, kde se jim to hodí. Navíc očekávají, že všichni ostatní zmlknou a budou tančit na jejich atonální arytmičtý klezmer. **Je antisemitské poukazovat na toto pokrytectví?** Je stejně antisemitské poukázat na tupost a urážlivost těchto argumentů?

Podle *Times of Israel*: „Extrémisté ze Švédska, Maďarska, Slovenska a dalších zemí se dnes připojují k polským nacionalistům ve veřejném projevu xenofobie a postojů bělošské nadřazenosti, tato akce v mnohem menším měřítku však začala už v roce 2009“. Všimáte si? Poláci demonstrující za Polsko v Polsku, jsou totéž co xenofobie a bělošská nadřazenost? Noviny také odkazovaly na účastníky pochodu jako na neofašisty a radikály a poukázaly na antisemitskou historii jejich skupin. Ačkoli článek zmínil i ekonomicky těžké časy jako faktor pro vzestupu pravice v Polsku, nikde nevyjádřil nic jiného než nedůvěru nebo nesouhlas s Poláky účastnícími se pochodu.

Článek Židovské telegrafní agentury (JTA) je pravděpodobně nejhorší ze všech (i když je velmi informativní). Za prvé, odkazuje k červencové návštěvě Polska prezidentem Donaldem Trumpem. Návštěva prý povzbudila Poláky v jejich odporu ke globalismu. Trump totiž četl ze stejné básně, z níž pochází i heslo demonstrace „Chceme Boha“. Rafal Pankowski, spoluzakladatel polské antirasistické skupiny Never Again tvrdí, že vítězství Trumpa v loňském roce vytvořilo „pocit solidarity“ mezi podobně smýšlejícími Poláky. Takže pokud jste hlasovali pro Trumpa, je to částečně i vaše vina.

Článek také cituje průzkum Never Again z roku 2013, který ukázal, že 44% Poláků na středních školách nechce mít židovské sousedy a více než šedesát procent z nich by nikdy nešlo na schůzku se Židem. Je zřejmé, že jde o další pokus o pošpinění Poláků jako xenofobních a uzavřených. Ne, že by to mělo něco společného s demonstrací v Den nezávislosti, ale co na tom? Nemají snad v JTA dost sebereflexe, že jde o tytéž pocity, které sdílí Židé v Izraeli vůči Palestincům nebo křesťanům? Chtějí podporovat také exogamii a rasové míšení v Izraeli? Nevidí snad redaktori JTA, že touha zůstat se svým vlastním druhem může být známkou zdraví a duchovní síly?

V článku se dále diskutuje o tom, jak se na věc dívají Židé v Polsku, a pro redakci JTA je značně nepohodlné, že jejich reakce jsou smíšené. Jonny Daniels, zakladatel organizace připomínající holocaust From the Depths, podal stížnost, v níž „obvinil příznivce z podněcování nenávisti a vyzval vládu, aby je identifikovala a potrestala v plném rozsahu zákona. Budou-li protestující shledáni vinnými, mohou čelit až třem letům ve vězení.“ Jsem si

jistý, že Danielsovi nikdo neřekl, že jeho stížnost sama může být také projevem nenávisti, a to nenávisti vůči bílým lidem. Leslaw Piszewski ze Svazu židovských obcí v Polsku a Anna Chipczynska z Varšavského židovského společenství prohlašují, že polští Židé (všehovšudy několik tisíc) „se kvůli vládní nečinnosti tváří v tvář rostoucímu antisemitismu stále více bojí“.

Ředitel největší polské židovské kulturní organizace TSKZ Artur Hofman, odmítl výše uvedené obavy a obvinil Piszewského a Chipczynskou z přehánění ohledně polského antisemitismu z politických důvodů. Následovala ošklivá tahanice, při níž byl Hofman označen za „dvorního Žida“. **Uvědomují si tito progresivní Židé, že nazývat někoho „dvorním Židem“ jen proto, že respektuje právo gójů na sebeurčení, odhaluje tentýž rasismus a antisemitismus, nad kterými pravidelně lomí rukama?**

Stejný fascinující nádech kognitivní disonance je také cítit z článku JTA:

Přestože v sobotním pochodu určitě byli i rasisté, byla tam také spousta „obyčejných lidí a rodin, kteří chtěli jen udělat něco vlasteneckého a pochodovat s polskou vlajkou“, řekl Piotr Kadlcik, bývalý prezident Svazu Židovských náboženských obcí v Polsku.

Zatímco někteří křičeli útočné slogany o Židech, na transparentech nebyla žádná antisemitská hesla, ani výzvy k násilí.

„A právě to je na tom to strašidelné, protože to ukazuje, že se krajní pravice dokáže ukázat jako disciplinované politické hnutí, a ne jako parta chuligánů,“ řekl Kadlcik. „Ale bylo tam jen velice málo přímého zastrašování.“

Aniž by si to uvědomovala, dostala redakce JTA polskou krajní pravici do patové situace. Pokud se krajní pravice chovat násilně, bude děsivá. A pokud *nebude* násilnická, tak hádejte co? I tak bude děsivá! Proč se ale někdo rozhodl otisknout takový blábol? Napadají mě pouze dvě odpovědi. Buď jsou redaktoři JTA a autor tohoto článku úplně nekompetentními novináři, nebo redaktoři upřímně nenávidí bělochy. Vzhledem k šikovnosti, jakou Židé obecně prokazují jak v médiích, se přikláním k druhému řešení.

Článek ale Poláky trochu hájí a přiznává, že antisemitismus není ve skutečnosti ústředním tématem polské krajní pravice. Píše se tam (zdůraznění mé):

Polští Židé se shodují, že rasistické násilí je v Polsku poměrně vzácné. **Zaznamenáno je jen několik desítek antisemitských incidentů ročně, většina z nich je navíc jen verbálních**, i když několik antisemitských prohlášení učinili i polští politici.

„Většina z nich je navíc jen verbálních.“ Takové prohlášení podkopává zbytek článku a dělá z něj jen hloupé židovské moralizování. Možná je to v tomto případě nakonec jen nedostatek kázně? Kdo ví?

Pravděpodobně nejhysteričtější židovská odezva na Den nezávislosti v roce 2017 přišla od akademika Sama Rubina z Fulbright Research. Sam Rubin v této době pobýval ve Varšavě jakožto „otevřený“ Žid. Jeho článek z Forward.com se jmenuje „**Jak jsem se schoval v koupelně před antisemitskými protestanty ve Varšavě.**“ Spoiler: Nic se mu nestalo. Sam Rubin žil v židovské enklávě asi dvě míle od centra událostí, a několik protestujících prošlo jeho ulicí. Sam Rubin tvrdil, že slyšel malé výbuchy, ale jediným důkazem tohoto tvrzení jsou jeho slova. Vyjádřil znepokojení mj. jiné proto, že někteří účastníci pochodu na sobě měli těžké boty (ta hrůza!) – hádám, že žabky by se mu zamlouvaly víc. Poté se zmiňuje o tom, že v televizi slyšel skandování o touze odstranit Židy od moci. To ho samozřejmě urazilo, protože post-rasoví Izraelci se očividně do krve bijí za práva všech Poláků a jiných gójů, kteří v současné době zaujímají vysoké politické pozice v Izraeli. Rubin se následně rozhodl uctít památku svých trpících a mrtvých spoluvěrců z varšavského ghetta během 2. světové války, tím, že odpojit(!) světlo a zavřel se sám se svým strachem do koupelny.

Omlouvám se za ironii, ale takový za vlasy přitažený článek si pozornost zaslouží. James Kirkpatrick z VDARE **odvedl dobrou práci** v článku, kde rozebral Rubinovy neurózy a hájil pochod Dne nezávislosti před mainstreamovým tiskem.

Zatímco všechny výše uvedené reakce se týkaly jen toho, jak může varšavská demonstrace ovlivnit Židy (aniž by věnovaly pozornost – nebo opovrhovaly – tomu, jak může ovlivnit bělochy), jen jediná reakce se povznesla nad tento až obsesivní židovský solipsismus. Přišla paradoxně z Izraele. Na jedné straně se mluvčí izraelského ministerstva zahraničních věcí Emmanuel Nahshon vysmíval „rasistickým prvkům“ pochodu a následně dodal: „Doufáme, že polské orgány zasáhnou proti organizátorům. Historie nás učí, že projevy rasistické nenávisti musí být vyřešeny rychle a rozhodně.“

Na druhou stranu, podle JTA:

Nakonec se zdá, že postoj Izraele se řídí slovy předsedy vlády Benjamina Netanjahua během návštěvy polského prezidenta Bronislawa Komorowského v Jeruzalémě v roce 2013. Zmínil utrpení nežidovských Poláků a Židů pod nacistickou okupací a poznamenal, že se „Polsko a Izrael musí navzájem podporovat“.

Připomenul mi Doma DeLuise, který hrál císaře Nera v **History of the World: Part I**. Nero reagoval na dar, na alabastrovou vanu, který mu dal jeden z jeho válečných generálů, slovy: „Pěkné. Pěkné. Ne přímo vzrušující. Ale pěkné.“

Celá událost Dne nezávislosti 2017 v Polsku ukazuje, že bílí lidé stále mají to, co starověcí

Řekové nazývali *thymos* neboli vznětlivý duch. Umí se postavit sami za sebe a být pyšní na to, kým jsou. Stále vědí, jak říkat ne: cizincům i útočníkům, kteří nepatří do jejich národa a jejichž dlouhodobým cílem je zničit Evropu a nakonec i vymýtit bílou rasu. Thymos má i své ošklivé a násilné stránky, jistě. Ale především ztělesňuje sílu, čest a ty nejvznešenější lidské pohnutky. Člověk nemůže být skvělý, aniž by neprojevil kus onoho ducha, jehož jsme sledovali ve Varšavě. Toto kritické probuzení se nyní odehrává na východě, kde jako Slunce vychází i bělošská identita. Jeho lesk se však začíná po obloze šířit i na západ a pomalu vyhánět zlou temnotu noci.

Překlad: E.X.

<https://www.counter-currents.com/2017/12/the-spirit-of-poland/>